

Sygn. akt: I C 1980/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Edyta Staszkiwicz-Tkacz
Protokolant:	sekr. sądowy Edyta Lipnicka

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2017 r. w Suwałkach

sprawy z powództwa P. D.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki P. D. kwotę 24.596,24 zł (dwadzieścia cztery tysiące pięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych 24/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 07.08.2016r. do dnia zapłaty.

II. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

III. Zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki P. D. kwotę 6.560,00 zł (sześć tysięcy pięćset sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

IV. Nakazuje zwrócić pozwanemu (...) S.A. V. (...) w W. kwotę 8,00 zł (osiem złotych 00/100) tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet wydatków w sprawie.

SSR Edyta Staszkiwicz-Tkacz

Sygn.. akt I.C. 1980/16

UZASADNIENIE

Powód P. D. wystąpiła przeciwko C. Towarzystwo (...) S.A. V. (...) w W. z pozwem o zapłatę kwoty 24.842,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 24.596,24 zł liczonymi od dnia 7.08.2016r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 246 zł od dnia 22.08.2016r. do dnia zapłaty. Jednocześnie domagała się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, iż w dniu 06 lipca 2016 roku w S. samochód marki C. wyjechał z podporządkowanej ulicy i uderzył powódkę jadącą samochodem marki A. (...). W kolizji doszło do uszkodzenia jej pojazdu przez sprawcę posiadającego ubezpieczenie OC w pozwanym Towarzystwie (...). Pozwany dotychczas w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce kwotę 16.252,17 zł brutto. Powódka wskazała, iż wysokość szkody to 24.596,24 zł (40848,41 zł – 16.252,17 zł). W jej ocenie wypłacone odszkodowanie

nie pokrywa kosztów naprawy i szkody wynikającej z kolizji. Dodatkowo dochodziła również kwoty 246 zł tytułem pomocy prawnej związanej z zaistniałą kolizją i postępowaniem likwidacyjnym.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 23 września 2016 roku w sprawie sygn. akt I Nc 1927/16 Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Suwałkach żądanie powódki uwzględnił w całości, rozstrzygając jednocześnie o kosztach sądowych w sprawie.

Od orzeczenia powyższego pozwany C. Towarzystwo (...) S.A. V. (...) w W. wniosła sprzeciw, zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu (w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa). Zakwestionowała roszczenie zgłaszane przez powódkę co do wysokości, a roszczenie o zwrot kosztów tytułem pomocy prawnej co do zasady i co do wysokości. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała, iż co do zasady ponosi względem powódki odpowiedzialność za skutki kolizji, na skutek czego przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 16.252,17 zł. W pozostałym zakresie roszczenie poszkodowanego z tytułu szkody w pojeździe marki A. (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 6.07.2016r. nie zostały uwzględnione z uwagi na brak ich wykazania i brak związku ze zdarzeniem szkodowym.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 06 lipca 2016 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność P. D.. W chwili zdarzenia sprawca korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w C. Towarzystwo (...) S.A. V. (...) w W. (bezsporne).

P. D. szkodę powstałą w pojeździe w wyniku opisanej wyżej kolizji zgłosiła pozwanemu Towarzystwu (...) w dniu 07 lipca 2016 r. Po zgłoszeniu szkody towarzystwo ubezpieczeń przystąpiło do jej likwidacji i ustaliło, iż koszt naprawy tego pojazdu wynosi 16.252,17 zł i taką też kwotę wypłacono poszkodowanej (dowód: okoliczność bezsporna, dodatkowo akta szkody koperta k. 57).

Nie zgadzając się z powyższą kwotą P. D. w dniu 16.08.2016r. udzieliła radcy prawnej A. Ł. reprezentowanie jej interesów i działania w jej imieniu przed Sądem I i II instancji oraz w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie o zapłatę o odszkodowanie 6.06.2016r. (dowód pełnomocnictwo k. 6)

W rzeczywistości wysokość kosztów naprawy pojazdu P. D. niezbędnych do przywrócenia go do stanu sprzed kolizji ukształtowała się na poziomie 40.891,04 zł brutto, przy uwzględnieniu kosztów naprawy pojazdu w warunkach rynku (...) przy zastosowaniu stawki warsztatowej prac na poziomie 100,00 zł rbg oraz przy zastosowaniu części oryginalnych. Alternatywne części zamienne tzw. zamienniki, mogące służyć do naprawy pojazdu A. (...) nr rej. (...) pozostających w związku z kolizją z dnia 06.07.2016 r. nie pozwoliłyby na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody (jakościowym, wytrzymałościowym, estetycznym, użyteczności) i może powodować obniżenie jego wartości w stosunku do wartości sprzed kolizji (dowód: opinia biegłego A. S. k. 70-89).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – zwanej dalej ustawą (...) - Dz.U. nr 124, poz. 1152 ze zm., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W kontekście powyższej regulacji rozpatrywać należało odpowiedzialność pozwanej w sprawie niniejszej. Żądanie swoje powódka wywodziła bowiem z faktu, iż uszkodzenia w jej pojeździe powstały na skutek szkody wyrządzonej

w związku z ruchem pojazdu mechanicznego kierowanego przez osobę, której pozwana ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC udzielała.

Poza sporem w sprawie niniejszej pozostawało, iż sprawca kolizji z dnia 6 lipca 2016 roku ponosi odpowiedzialność za szkodę w pojeździe powódki. W tym stanie rzeczy porządkująco jedynie zauważyć należy, iż odpowiedzialność ta znajduje swe źródło w art. 436 § 2 kc w zw. z art. 436 § 1 kc i 415 kc.

Bezspornym w sprawie niniejszej było także i to, że sprawca przedmiotowej kolizji w dacie zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W takich zaś okolicznościach odpowiedzialność za szkodę zgłoszoną przez powoda przypisać można też pozwanej (art. 35 ustawy (...)). Odpowiedzialności tej zresztą – co do zasady – pozwana nie kwestionowała.

Zakres odpowiedzialności pozwanej regulowany jest z kolei przez art. 36 ustawy (...), w myśl którego odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Granice odpowiedzialności osoby korzystającej z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wyznaczają z kolei art. 361 kc i 363 kc. Zgodnie z powołanymi regulacjami zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Naprawienie szkody powinno nastąpić przy tym, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu przyjmuje się, że jej naprawienie polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Zauważyć jednak należy, że gdy przypisuje się zobowiązanemu powinność świadczenia umożliwiającego wyremontowanie samochodu, czyni się to z zastrzeżeniem, że chodzi o koszty celowe, ekonomicznie uzasadnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r. sygn. akt II CR 425/72 opubl. OSNC1973/6/111). Natomiast w wypadku braku ekonomicznego uzasadnienia naprawienia szkody we wskazanym powyżej sposób, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do innej formy odszkodowania. Polega ona na zapłaceniu kwoty wyrównującej uszczerbek majątkowy wyrażający się różnicą pomiędzy wartością samochodu przed i po uszkodzeniu. Typową sytuacją, wymagającą określenia zakresu obowiązku odszkodowawczego w powyższy sposób, jest sytuacja, w której koszt naprawy samochodu przekracza wartość samochodu przed wypadkiem; wtedy przywrócenie stanu poprzedniego pociąga za sobą dla poszkodowanego nadmierne koszty - art. 363 § 1 k.c. in fine (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1971r. sygn. akt II CR 475/70, OSPiKA 1971/12/231, wyrok Sądu Najwyższego z dnia wyrok z dnia 1 września 1970r., sygn. akt II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002r. sygn. akt V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15).

W sprawie niniejszej obie strony postępowania stały na zgodnym stanowisku, iż naprawa pojazdu powódki była opłacalna pod względem ekonomicznym i że wobec tego roszczenie odszkodowawcze powódki limituje wartość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Stanowisko to należało uznać za trafne, jako że w przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu przyjmuje się, że jej naprawienie polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty odpowiadającej wysokości kosztów koniecznych do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego, z tym zastrzeżeniem że chodzi o koszty celowe, ekonomicznie uzasadnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r. sygn. akt II CR 425/72 opubl. OSNC1973/6/111).

Spór między stronami postępowania sprowadzał się zatem w istocie do wysokości odszkodowania należnego powódce z tytułu szkody samochodowej powstałej w związku z kolizją z dnia 06 lipca 2016 roku. Wynikał on zaś z odmiennych stanowisk co do kosztów naprawy tego pojazdu niezbędnych do przywrócenia go do stanu sprzed kolizji.

Celem rozstrzygnięcia owej spornej kwestii dopuścił Sąd dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej – A. S.. W opinii tej biegły, po dokonaniu analizy akt sprawy niniejszej i akt szkodowych, wysokość kosztów naprawy pojazdu powódki pozostających w związku z kolizją z dnia 06 lipca 2016 roku określił na kwotę 40.891,04 zł brutto.

Opinię powyższą ocenił Sąd jako rzetelną i wyczerpującą, a przy tym sporządzoną w sposób logiczny i zrozumiały. Ponadto do opinii nie zostały zgłoszone przez strony postępowania jakiegokolwiek zastrzeżenia w wyznaczonym ku temu przez Sąd terminie. Stąd też w oparciu o jej treść kształtował swe przekonanie odnośnie spornej w sprawie kwestii.

Prawem powódki jako dysponenta przysługującego jej roszczenia było ograniczenie przysługującego jej odszkodowania do wysokości kwoty przez nią wskazanej, a zatem 24.596,24 zł tytułem szkody wynikającej z uszkodzeń pojazdu.

W powyższym stanie rzeczy przyjąć należało, że w związku z kolizją z dnia 06 lipca 2016 roku powodowi przysługuje odszkodowanie w kwocie 40.891,04 zł. Kwota ta odpowiada bowiem wartości kosztów naprawy tego pojazdu pozostających w związku przyczynowym z przedmiotową kolizją i niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku. Mieści się zatem w zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej spoczywającej na pozwanej (art. 361 kc i 363 kc w zw. z art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Podkreślić należy, iż przy zastosowaniu części zamiennych tzw. zamienników koszty naprawy pojazdu mogły wynieść 27.119,30 zł brutto, jednak tak przeprowadzona naprawa nie pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody i może powodować obniżenie jego wartości w stosunku do wartości sprzed kolizji z dnia 6 lipca 2016r..

Biorąc także pod uwagę fakt, że jeszcze przed procesem pozwana zapłaciła powódce kwotę 16.252,17 zł uznał Sąd, że roszczenie powódki w sprawie niniejszej z tytułu odszkodowania zamyka się żadaną kwotą 24.596,24 zł.

Stąd też, orzeczono jak w pkt I wyroku, o odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 14 cytowanej na wstępie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art.481 kc.

Dodatkowo powódka dochodziła kwoty 246 zł z tytułu pomocy prawnej. Czynność sporządzenia wezwania do zapłaty stanowi etap przedprocesowy, który mieści się w ramach kosztów zastępstwa prawnego. W ocenie Sądu naliczenie odrębnej opłaty za sporządzenie pisma procesowego byłoby zasadne w przypadku zakończenia sporu na etapie przedprocesowym. Dlatego też Sąd uznał, że żądanie powódki z tytułu zwrotu kosztów wydatkowanych na pomoc prawną, która obejmowała działania przed wytoczeniem powództwa jak również następnie przed Sądem I instancji zostały już uwzględnione w wyroku w pkt. III - obejmującym zwrot kosztów postępowania. Podkreślić należy, iż powódkę przez cały ten czas reprezentował jeden pełnomocnik, a podejmowane działania związane były z wytoczeniem przedmiotowego powództwa. Dlatego też w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu (pkt II wyroku).

O kosztach procesu (pkt III wyroku), Sąd orzekł z mocy art. 100 zd. 2 kpc wkładając na pozwaną obowiązek zwrotu powódce wszystkich kosztów, albowiem uległa ona jedynie co do nieznaczej części swego żądania (co do kwoty 246 zł). Łączna suma kosztów procesu ukształtowała się na poziomie 6560,00 zł (opłata sądowa od pozwu – 1243,00 zł, wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w stawce ustawowej – 4.800,00 zł (obowiązującej w dniu wniesienia pozwu do Sądu), opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17,00 zł, zaliczka na poczet opinii – 500,00 zł) i kwotę tą w całości pozwana winna zwrócić powódce P. D. z omawianego tytułu.

Pozwany uiścił zaliczkę na poczet wydatków związanych z opinią biegłego. Pozostała część zaliczki podlegała zwrotowi na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r.

poz. 623). Sąd nakazał zwrócić pozwanej ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Suwałkach kwotę 8,00 zł tytułem różnicy pomiędzy wydatkami pobranymi od strony a należnymi.

SSR Edyta Staszkiwicz-Tkacz